สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

แนวทางปฏิบัติ เรื่อง การรายงานธุรกรรม สถาบันการเงินประภท บริษัทประกันวินาศภัย

แนวปฏิบัติเรื่อง การรายงานธุรกรรม
สำหรับสถาบันการเงิน ประเภท บริษัทประกันวินาศภัย

วัตถุประสงค์

เพื่อให้สถาบันการเงินประเภทบริษัทประกันวินาศภัย สามารถรายงานธุรกรรมต่อสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินได้อย่างถูกต้องตามที่กฎกระทรวง และพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติมกำหนด

บทนำ

สถาบันการเงิน เป็นภาคธุรกิจที่เป็นแหล่งเก็บออมเงินและแหล่งลงทุนของประชาชนและนักลงทุน ทำให้กลุ่มสถาบันการเงิน มีเงินทุนหมุนเวียนอยู่เป็นจำนวนมาก และเกี่ยวข้องโดยตรงกับความมั่นคงด้านการเงินของประชาชนและรัฐ ในกระบวนการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินและการต่อต้านการสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้ายในระดับสากลจนถึงระดับรัฐ ล้วนมุ่งหมายให้สถาบันการเงินเป็นเครื่องมือในการช่วยรัฐตรวจสอบเงินและทุนของผู้กระทำความผิดอันนำมาซึ่งการฟอกเงินและการสนับสนุนการก่อการร้าย สถาบันการเงินตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินของไทย นอกจากหมายถึง ภาคธุรกิจการธนาคารและหลักทรัพย์แล้ว ยังรวมถึง ธุรกิจประกันภัย อันได้แก่ บริษัทประกันชีวิตและบริษัทประกันวินาศภัย ด้วย

โดยหลักการแล้ว บริษัทประกันวินาศภัยมีโอกาสเสี่ยงต่อการเป็นแหล่งฟอกเงินต่ำกว่าสถาบันการเงินประเภทอื่น เนื่องจาก ยังเป็นสถาบันการเงินที่ยังไม่มีการรับฝากเงินหรือบริการเสนอการลงทุนเพื่อผลตอบแทน แต่เป็นสถาบันการเงินที่มีวัตถุประสงค์ในการรับความเสี่ยงต่อความเสียหายอันอาจเกิดขึ้นกับชีวิตและทรัพย์สิน โอกาสที่บริษัทประกันวินาศภัยจะเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดฐานฟอกเงิน ได้แก่ กรณีที่ผู้กระทำความผิดมูลฐาน นำเงินที่ได้จากการกระทำความผิดมาชำระค่าเบี้ยประกันภัยภัย หรือนำทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดมาประกันภัย

ธุรกรรมที่เกี่ยวข้องกับสัญญาประกันวินาศภัย มักได้แก่ การทำสัญญาหรือกรมธรรม์ประกันภัยประกันวินาศภัย การชำระค่าเบี้ยประกันภัย การจ่ายค่าสินไหมทดแทนกรณีที่เกิดความเสียหายแก่ทรัพย์ประกัน ซึ่งธุรกรรมดังกล่าว มีความเกี่ยวข้องกับความเคลื่อนไหวทางการเงินหรือการทราบถึงฐานะทางเศรษฐกิจของลูกค้าน้อยมาก ดังนั้น การกำหนดให้บริษัทประกันวินาศภัย และธุรกรรมที่เกี่ยวข้อง เป็นกลุ่มธุรกรรมที่มีความเสี่ยงต่ำ ย่อมสอดคล้องกับข้อเท็จจริงในการดำเนินธุรกิจดังกล่าว อย่างไรก็ดี ประโยชน์ที่กฎหมายกำหนดให้สถาบันการเงินประเภทนี้ อยู่ภายใต้กรอบหน้าที่ในการรายงานธุรกรรมและการจัดให้ลูกค้าแสดงตน ตลอดจนการบริหารความเสี่ยงด้านการฟอกงิน และการตรวจสอบเพื่อทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับลูกค้านั้น ได้แก่ การที่รัฐจะมีสถาบันการเงินที่ทำหน้าที่ตรวจสอบทรัพย์สินที่อาจเป็นของผู้กระทำความผิดหรือทรัพย์สินที่อาจเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด กล่าวคือ เมื่อบริษัทประกันวินาศภัย ปฏิบัติตามกระบวนการทางกฎหมายที่กล่าวมาข้างต้น จะทำให้บริษัทอาจทราบถึง ตัวตนของลูกค้าที่เป็นผู้กระทำ

ความผิดหรือเป็นผู้ก่อการร้าย ทรัพย์สินที่ลูกค้านั้นถือครองอยู่ และสามารถตรวจสอบได้เมื่อสำนักงานขอให้บริษัทต่างๆ ตรวจสอบทรัพย์สินที่เป็นทรัพย์ประกันของบุคคลรายใดรายหนึ่ง ซึ่งจะทำให้รัฐสามารถตรวจพบและยึด หรือทำให้ตกเป็นของแผ่นดิน ซึ่งทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดได้ในที่สุด

เพื่อให้บริษัทประกันวินาศภัย ตลอดจนตัวแทนหรือนายหน้าผู้ขายกรมธรรม์ประกันภัยต่างๆ เข้าใจถึงหน้าที่ตามกฎหมาย และสามารถปฏิบัติตามกฎหมายได้อย่างถูกต้อง สำนักงาน จึงจัดทำแนวปฏิบัติเรื่อง การรายงานธุรกรรม และ การจัดให้ลูกค้าแสดงตน สำหรับบริษัทประกันวินาศภัยขึ้น

ข้อ ๑. ลักษณะของธุรกรรม

ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ กำหนดให้สถาบันการเงินมีหน้าที่รายงานธุรกรรม ๓ ประเภท ได้แก่ ธุรกรรมที่ใช้เงินสด ธุรกรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน และธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย ในส่วนนี้ จะได้กำหนดแนวทางเกี่ยวกับการพิจารณารายงานธุรกรรมดังกล่าวต่อสำนักงาน ดังนี้

ก. ธุรกรรมที่ใช้เงินสด ในที่นี้หมายถึง ธุรกรรมที่เป็นการชำระเงินหรือรับชำระเงิน ซึ่งเกี่ยวข้องกับสัญญาประกันวินาศภัย ระหว่างลูกค้า กับบริษัทประกันวินาศภัย (กรณีที่บริษัทประกันวินาศภัยดำเนินธุรกิจอื่นภายใต้สิทธิในการประกอบธุรกิจของสถาบันการเงิน นอกจาก การรับประกันวินาศภัย ให้ดูแนวปฏิบัติสำหรับสถาบันการเงินที่ประกอบธุรกิจประเภทนั้นๆ)

ข. ธุรกรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน ในที่นี้ หมายถึง ธุรกรรมที่มีทรัพย์สินอันได้แก่ อสังหาริมทรัพย์และสังหาริมทรัพย์ประเภทยานพาหนะและเครื่องจักรที่กำหนดในกฎกระทรวง ฉบับที่ ๕ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒เป็นวัตถุสำคัญแห่งการทำธุรกรรม

ค. ธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย ในที่นี้ หมายถึง ธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัยตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ อย่างไรก็ดี ธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัยสำหรับธุรกรรมที่เกี่ยวข้องกับการประกันวินาศภัย อาจไม่สามารถนำคำนิยามตามพรราชบัญญัติฯมาปรับใช้ได้ทั้งหมด เนื่องจาก โดยข้อเท็จจริงแล้ว บริษัทฯไม่มีสิทธิในการเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับฐานะทางศรษฐกิจของลูกค้าในบางกรณี และโดยหลักการทำสัญญาประกันวินาศภัย ไม่มีขั้นตอนธุรกรรมที่ซับซ้อนสำหรับลูกค้า ทั้งนี้ ให้บริษัทฯพิจารณาตรวจสอบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับ ธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย ในข้อที่กำหนดแนวทางในการรายงานธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัยต่อไป

ข้อ ๒ หน้าที่ในการรายงานธุรกรรม

๒-๑. มูลค่าของธุรกรรมที่ต้องรายงานต่อสำนักงาน

บริษัทฯ มีหน้าที่ในการรายงานธุรกรรมประเภทต่างๆ ตามมูลค่าที่กำหนดใน กฎกระทรวงกำหนดจำนวนเงินสดและมูลค่าทรัพย์สินในการทำธุรกรรมที่สถาบันการเงินต้องรายงานต่อสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๕๔ ประกอบกับ กฎกระทรวง ฉบับที่ ๕ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒โดยมูลค่าธุรกรรมที่เกี่ยวข้องกับบริษัทประกันวินาศภัย ได้แก่

ก. ธุรกรรมที่ใช้เงินสด บริษัทฯ มีหน้าที่ต้องรายงาน เมื่อมีการทำธุรกรรมที่ใช้เงินสดที่มีมูลค่าตั้งแต่ สองล้านบาทขึ้นไป ส่วนกรณีใดเป็นธุรกรรมที่ใช้เงินสดในข้อนี้ ให้พิจารณาจากความหมายในข้อ ๑. ก

ข. ธุรกรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน บริษัทฯ มีหน้าที่ต้องรายงาน เมื่อมีการทำธุรกรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน อันได้แก่ “ธุรกรรมการประเมินค่าสินไหมทดแทน (ซึ่งยังไม่มีการจ่ายจริง และไม่ว่าจะอนุมัติการจ่ายด้วยวิธีใดก็ตาม) จากความเสียหายอันเกิดแก่ทรัพย์ประกัน ตามสัญญาประกันวินาศภัย โดยมี “มูลค่าที่คาดว่าจะจ่ายตั้งแต่ สิบล้านบาทขึ้นไป” ทั้งนี้ธุรกรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินดังกล่าวข้างต้น ไม่รวมถึงธุรกรรมที่เกิดขึ้นตามสัญญาประกันภัยต่อ

ทั้งนี้ การรายงานธุรกรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินที่ได้กล่าวข้างต้นนั้น หมายความเฉพาะ ธุรกรรมในขอบเขตของ การประกอบกิจการธุรกิจประกันวินาศภัยเท่านั้น แต่ในกรณีที่บริษัทประกันวินาศภัยประกอบกิจการอื่นภายใต้สิทธิของสถาบันการเงิน ซึ่งทำให้มีการทำธุรกรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน บริษัทฯยังคงมีหน้าที่ในการรายงานธุรกรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน ซึ่งเป็นธุรกรรมที่มีทรัพย์สินที่มีราคาประเมินตั้งแต่ ห้าล้านบาทขึ้นไป เป็นวัตถุสำคัญแห่งการทำธุรกรรม ทั้งนี้ ให้พิจารณารายงานตามแนวปฏิบัติของสถาบันการเงินที่ประกอบกิจการเกี่ยวกับทรัพย์สินประเภทนั้น (ดูความหมายของธุรกรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินในข้อ ๑. ข)

ค. ธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย บริษัทฯมีหน้าที่ต้องตรวจสอบธุรกรรมที่มีความซับซ้อน หรือธุรกรรมที่มีขนาดใหญ่ หรือธุรกรรมที่ไม่สอดคล้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของลูกค้า หรือธุรกรรมที่อาจเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดมูลฐานหรือการสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้าย และหากพบว่าธุรกรรมดังกล่าวมีเหตุอันน่าเชื่อได้ว่า ผิดปกติหรืออาจเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด โดยไม่ต้องคำนึงถึงมูลค่าของธุรกรรมดังกล่าว บริษัทฯต้องรายงานธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัยต่อสำนักงาน

๒-๒. แบบรายงานธุรกรรม

ในการรายงานธุรกรรมต่อสำนักงาน บริษัทฯต้องรายงานตามแบบรายงานแนบกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๔๓) และฉบับที่ ๑๔ (พ.ศ. ๒๕๕๙) ดังต่อไปนี้

ก. ธุรกรรมที่ใช้เงินสด ที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางธุรกิจระหว่างลูกค้ากับบริษัทฯในเรื่อง การประกันวินาศภัย ให้รายงานโดยใช้แบบ ปปง. ๑-๐๔-๑

ข. ธุรกรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน บริษัทฯ มีหน้าที่ต้องรายงาน เมื่อมีการทำธุรกรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน อันได้แก่ “ธุรกรรมการประเมินค่าสินไหมทดแทน (ซึ่งยังไม่มีการจ่ายจริง และไม่ว่าจะอนุมัติจ่ายด้วยวิธีใดก็ตาม) จากความเสียหายอันเกิดแก่ทรัพย์ประกัน ตามสัญญาประกัน ตามสัญญาประกันวินาศภัย โดยมี “มูลค่าที่ประเมินได้ตั้งแต่สิบล้านบาทขึ้นไป” ให้รายงานโดยใช้แบบ ปปง. ๑-๐๔-๒

ค. ธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย ซึ่งเป็นธุรกรรมที่บริษัทฯพิจารณาตรวจสอบแล้วว่า เป็นธุรกรรมเกี่ยวกับการประกันวินาศภัยที่มีเหตุอันควรสงสัย ให้รายงานโดยใช้แบบ ปปง. ๑-๐๔-๓

ง. ธุรกรรมที่ใช้เงินสด ที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางธุรกิจระหว่างลูกค้ากับบริษัทฯในกิจการอื่น ซึ่งไม่ใช่ในเรื่อง การประกันวินาศภัย ให้รายงานโดยใช้แบบ ปปง. ๑-๐๑

จ. ธุรกรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน ตามความหมายในข้อ ๒-๑ ข ซึ่งไม่ใช่ธุรกรรมที่เป็นการอนุมัติการจ่ายค่าสินไหมทดแทนตามสัญญาประกันวินาศภัยตามมูลค่าที่กฎหมายกำหนด ให้รายงานโดยใช้แบบ ปปง. ๑-๐๒

ฉ. ธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย ซึ่งเป็นธุรกรรมที่บริษัทฯพิจารณาตรวจสอบแล้วว่า เป็นธุรกรรมของลูกค้าในกิจการอื่นๆที่ไม่เกี่ยวกับการประกันวินาศภัย และธุรกรรมนั้นมีเหตุอันควรสงสัย ให้รายงานโดยใช้แบบ ปปง. ๑-๐๓

หมายเหตุ: วิธีการกรอกแบบ ระบุไว้ในคำอธิบายและวิธีการกรอกแบบท้ายแบบรายงานแต่ละประเภท ซึ่งแนบท้ายกฎกระทรวงว่าด้วยเรื่อง แบบรายงานธุรกรรม

๒-๓. วิธีส่งรายงานธุรกรรม และระยะเวลาในการส่งรายงานธุรกรรม

(๑) วิธีการส่งรายงานธุรกรรมต่อสำนักงาน

บริษัทฯ สามารถส่งรายงานธุรกรรมทุกประเภทได้ โดยใช้วิธีใดวิธีหนึ่ง ดังนี้

ก. ยื่นรายงานธุรกรรมต่อเจ้าหน้าที่ ณ สำนักงาน

ข. ส่งรายงานธุรกรรมตามแบบรายงานทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ โดยมีหลักฐานการส่งที่ชัดเจน หรือส่งทางไปรษณีย์ด่วนพิเศษ (EMS) หรือไปรษณีย์เอกชน ซึ่งสามารถตรวจสอบผู้รับปลายทางได้

ค. ส่งรายงานธุรกรรมเป็นข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ตามกฎหมายว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งมีลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์ กำกับและส่งด้วยวิธีที่สำนักงานประกาศกำหนด

(๒) ระยะเวลาในการส่งรายงานธุรกรรมที่ใช้เงินสดและธุรกรรมที่เกี่ยวกับทรัพย์สิน

ก. การส่งรายงานธุรกรรมที่ใช้เงินสด และรายงานธุรกรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน

บริษัทฯ มีหน้าที่ต้องส่งรายงานธุรกรรมที่ใช้เงินสด (ด้วยแบบรายงาน ปปง. ๑-๐๔-๑ หรือ ปปง. ๑-๐๑ แล้วแต่กรณี) และรายงานธุรกรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน (ด้วยแบบ ปปง. ๑-๐๔-๒ หรือ ปปง. ๑-๐๒ แล้วแต่กรณี) ภายในกำหนดเวลาดังนี้

ก-๑ รายงานธุรกรรมที่เกิดขึ้นตั้งแต่วันที่ ๑ ถึง วันที่ ๑๕ ของแต่ละเดือน ให้ส่งต่อสำนักงาน ภายในวันที่ ๑๖ ถึง วันที่ ๒๒ ของเดือนนั้นๆ

ก-๒ รายงานธุรกรรมที่เกิดขึ้นตั้งแต่วันที่ ๑๖ ถึง วันที่ ๓๐ หรือวันที่ ๓๑ ของแต่ละเดือน (แล้วแต่เดือนใดมี ๓๐ วันหรือ ๓๑ วัน) ให้ส่งต่อสำนักงาน ภายในวันที่ ๑ ถึง วันที่ ๗ ของเดือนถัดไป

(๓) ระยะเวลาในการการส่งรายงานธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย

การรายงานธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย ตามมาตรา ๑๓ (๓) แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบข้อ ๒ (๒) ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินพ.ศ. ๒๕๔๒ กำหนดว่า เมื่อมีการทำธุรกรรมกับสถาบันการเงินและพบว่าเป็นธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัยตามมาตรา ๑๓ วรรคหนึ่ง (๓) ให้สถาบันการเงินมีหน้าที่ต้องรายงานการทำธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัยโดยการส่งแบบรายงานไปยังสำนักงาน ปปง. **ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่มีเหตุอันควรสงสัย**

“วันที่มีเหตุอันควรสงสัย” หมายถึง วันที่สถาบันการเงินทราบถึงธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย ซึ่งคือวันที่ผู้บริหารระดับสูงทราบถึงธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย (ผู้บริหารระดับสูง หมายถึง ผู้บริหารหรือกรรมการผู้มีอำนาจลงลายมือชื่อแทนสถาบันการเงิน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๗๐ วรรคสอง[๑] รวมตลอดถึงบุคคลผู้ได้รับมอบหมายจากผู้บริหารหรือกรรมการผู้มีอำนาจลงลายมือชื่อแทนสถาบันการเงินด้วย)

สถาบันการเงินต้องกำหนดนโยบายและแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับขั้นตอนหรือกระบวนการพิจารณาตรวจสอบเพื่อทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับลูกค้าและทำความเห็นเสนอผู้บริหารระดับสูงเพื่อพิจารณาอนุมัติการรายงานธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัยให้แล้วเสร็จโดยเร็ว

การรายงานธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย ตามมาตรา ๑๓ (๓) แบ่งเป็น ๒ กรณี ดังนี้

๑) การรายงานธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัยเมื่อผู้มีหน้าที่รายงานพบเหตุอันควรสงสัยเอง

กล่าวคือ เมื่อมีการทำธุรกรรมกับสถาบันการเงินและพบว่าเป็นธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย ให้สถาบันการเงินรายงานการทำธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัยโดยการส่งแบบรายงานไปยังสำนักงาน ปปง. **ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่มีเหตุอันควรสงสัย**

“วันที่มีเหตุอันควรสงสัย” หมายถึง วันที่สถาบันการเงินทราบถึงธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย

ดังนั้น การเริ่มนับระยะเวลา ๗ วัน ให้เริ่มนับตั้งแต่วันที่ผู้บริหารระดับสูงทราบถึงธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย ซึ่งก็คือวันที่ผู้บริหารระดับสูงได้ตรวจสอบ วินิจฉัยและอนุมัติการรายงานธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัยไปยังสำนักงาน ปปง.

๒) การรายงานธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัยเมื่อผู้มีหน้าที่รายงานได้รับหนังสือแจ้งคำสั่งยึดหรืออายัดทรัพย์สินจากหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ในการดำเนินคดีที่เกี่ยวข้องกับความผิดมูลฐาน ซึ่งแบ่งเป็น ๒ กรณี ดังนี้

๒.๑) กรณีได้รับแจ้งคำสั่งยึดหรืออายัดทรัพย์สินจาก สำนักงาน ปปง. สำนักงานตำรวจหรือสถานีตำรวจ สถาบันการเงินสามารถใช้ดุลพินิจในการพิจารณา โดยอาจตรวจสอบการทำธุรกรรมของลูกค้ารายที่มีคำสั่งให้ยึดหรืออายัดทรัพย์สินนั้นย้อนหลังนับตั้งแต่วันที่ได้รับคำสั่งยึดหรืออายัดทรัพย์สินดังกล่าวโดยใช้กระบวนการตรวจสอบเพื่อทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับลูกค้า ทั้งนี้ เพื่อทราบถึงเหตุอันควรสงสัยในการทำธุรกรรมของลูกค้ารวมตลอดถึงผู้รับประโยชน์ที่แท้จริงของลูกค้าหรือผู้เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับลูกค้าที่เกิดขึ้นก่อนได้รับคำสั่งยึดหรืออายัดทรัพย์สินจากสำนักงาน ปปง. หากพบว่าการทำธุรกรรมใดก่อนนั้นหรือธุรกรรมที่เกี่ยวข้องมีเหตุอันควรสงสัย ให้สถาบันการเงินพิจารณารายงานเป็นธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัยโดยการส่งแบบรายงานไปยังสำนักงาน ปปง. **ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่มีเหตุอันควรสงสัย**

“วันที่มีเหตุอันควรสงสัย” หมายถึง วันที่สถาบันการเงินทราบถึงธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย

ดังนั้น การเริ่มนับระยะเวลา ๗ วัน ให้เริ่มนับตั้งแต่วันที่ผู้บริหารระดับสูงทราบถึงธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย ซึ่งก็คือวันที่ผู้บริหารระดับสูงได้ตรวจสอบ วินิจฉัยและอนุมัติการรายงานธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัยไปยังสำนักงาน ปปง.

---

[๑] ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

มาตรา ๗๐ วรรคสอง “ความประสงค์ของนิติบุคคลย่อมแสดงออกโดยผู้แทนของนิติบุคคล”

๒.๒) กรณีได้รับแจ้งคำสั่งยึดหรืออายัดทรัพย์สินจากหน่วยงานของรัฐอื่นที่มีอำนาจหน้าที่ในการดำเนินคดีที่เกี่ยวข้องกับความผิดมูลฐาน เช่น สำนักงาน ป.ป.ช. สำนักงาน ป.ป.ท. สำนักงาน ป.ป.ส ให้สถาบันการเงินพิจารณารายงานเป็นธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัยโดยการส่งแบบรายงานไปยังสำนักงาน ปปง. **ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่มีเหตุอันควรสงสัย**

“วันที่มีเหตุอันควรสงสัย” หมายถึง วันที่สถาบันการเงินทราบถึงธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย สำหรับกรณีนี้ วันที่สถาบันการเงินทราบ หมายถึง วันที่ผู้บริหารระดับสูงหรือผู้ที่ได้รับมอบอำนาจได้รับหนังสือแจ้งคำสั่งยึดหรืออายัดทรัพย์สินจากหน่วยงานของรัฐ

ดังนั้น การเริ่มนับระยะเวลา ๗ วัน ให้เริ่มนับตั้งแต่วันที่ผู้บริหารระดับสูงหรือผู้ที่ได้รับมอบอำนาจได้รับหนังสือแจ้งคำสั่งยึดหรืออายัดทรัพย์สินจากหน่วยงานของรัฐ ทั้งนี้ การตรวจสอบวินิจฉัยและอนุมัติควรต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จโดยไม่ชักช้า อย่างไรก็ดี สถาบันการเงินต้องกำหนดนโยบายและแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับขั้นตอนหรือกระบวนการพิจารณาตรวจสอบเพื่อทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับลูกค้าและทำความเห็นเสนอผู้บริหารระดับสูงเพื่อพิจารณาอนุมัติการรายงานธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัยให้แล้วเสร็จโดยเร็ว (ทั้งนี้ไม่ควรเกิน ๗ วัน)

(๔) ขั้นตอนการรายงานธุรกรรม

บริษัทฯ มีหน้าที่ในการตรวจสอบธุรกรรมทั้งหมดของลูกค้าแต่ละราย เพื่อพิจารณาว่า ในการทำธุรกรรมแต่ละครั้ง หรือแต่ละกลุ่มธุรกรรมของลูกค้า มีความผิดปกติอันจะเข้าข่ายเป็นธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัยหรือไม่ โดยกระบวนการในการตรวจสอบธุรกรรมจนถึงการส่งรายงานต่อสำนักงาน ควรกำหนดเป็นขั้นตอนที่เหมาะสม เช่น

ขั้นตอนที่ ๑ เมื่อมีการตรวจพบพฤติกรรมการทำธุรกรรมที่ผิดปกติของลูกค้ารายหนึ่งรายใด

ขั้นตอนที่ ๒ ดำเนินการตรวจสอบข้อมูลเบื้องต้นที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินของลูกค้า ตลอดจนฐานะทางเศรษฐกิจ หรือข้อมูลเกี่ยวกับกิจการของลูกค้าที่บริษัทเก็บรักษาหรือตรวจสอบเพื่อประเมินความเสี่ยงด้านการบริหารจัดการ (ในกรณีที่ทราบ) รวมถึงปัจจัยอื่นๆ ที่สถาบันการเงินอาจนำมาพิจารณาตามนโยบายและแนวทางของสถาบันการเงิน

ขั้นตอนที่ ๓ ดำเนินการตรวจสอบความซ้ำซ้อนของพฤติกรรมของลูกค้า ว่ามีการทำกรมธรรม์ประกันภัยในทรัพย์สินอื่นๆ ที่มีเหตุผิดปกติลักษณะเดียวกันนี้กับบริษัทฯ อีกหรือไม่ หรือมีเหตุอันควรสงสัยอื่นใดเพิ่มเติม

ขั้นตอนที่ ๔ รายงานผลการตรวจสอบและผลการวิเคราะห์ให้แก่ผู้บริหารมีอำนาจในการตรวจสอบธุรกรรมที่อาจมีเหตุอันควรสงสัยของลูกค้า

ขั้นตอนที่ ๕ กรณีที่เห็นควรรายงานต่อสำนักงาน ผู้บริหารที่มีอำนาจดังกล่าว ลงนามอนุมัติเพื่อส่งรายงานธุรกรรมของลูกค้า เป็น ธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย

หมายเหตุ: ทั้งนี้สถาบันการเงินอาจปฏิบัติตามขั้นตอนดังกล่าวตั้งแต่ ๑ ขั้นตอนขึ้นไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับนโยบายของแต่ละองค์กร

ภาคผนวก

ตัวอย่างธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย

บริษัทฯ มีหน้าที่ในการรายงานธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย เมื่อพบว่า ลูกค้ามีการทำธุรกรรมหรือขอทำธุรกรรมที่มีความผิดปกติไปจาก แนวทางในการดำเนินความสัมพันธ์ทางธุรกิจของกิจการประกันวินาศภัย รวมถึงกิจการอื่นๆที่บริษัทฯดำเนินการอยู่ภายใต้สิทธิของสถาบันการเงิน

๑) พฤติกรรมที่ควรพิจารณาตรวจสอบ

พฤติกรรมที่บริษัทประกันวินาศภัย อาจพิจารณาตรวจสอบ เพื่อรายงานเป็นธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัย ได้แก่

ก. กรณีที่ลูกค้าขอทำสัญญาประกันวินาศภัย ในทรัพย์สินที่มีมูลค่าสูงผิดปกติ โดยพยายามหลีกเลี่ยงการให้ข้อมูล เกี่ยวกับเจ้าของทรัพย์สิน

ข. กรณีที่ลูกค้ารายหนึ่งรายใด ขอทำสัญญาประกันวินาศภัยในทรัพย์สินจำนวนมาก โดยพยายามหลีกเลี่ยงไม่ตอบคำถามเกี่ยวกับฐานะหรือความมั่นคงทางเศรษฐกิจ

ค. กรณีบริษัทฯ ตรวจสอบพบก่อนออกกรมธรรม์ประกันภัย หรือตรวจพบในภายหลังว่าลูกค้าหรือผู้รับประโยชน์ในกรมธรรม์ประกันภัย มีความเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดหรือเป็นบุคคลที่มีการกระทำความผิดตามที่หน่วยงานของรัฐแจ้งรายชื่อให้บริษัททราบ (ยกเว้นรายชื่อบุคคลเสี่ยงสูงที่แจ้งผ่านระบบ CDD Gateway)

ในกรณีข้อ ค. ให้บริษัทฯ รายงานธุรกรรมที่มีเหตุอันควรสงสัยต่อสำนักงาน